

הוועדה הציבורית לבחינת המתווה לשידור הציבורי העתידי בישראל

סיכום דיון - ישיבה מס' 16 - 27.01.2014

נוכחים:

רם לנדס

קרני זיו

יאיר אלוני

דפנה גלוק

דנה נויפלד

יהונתן רזניק

חסרים: ג'לאל ספדי, יוני רגב, צביקה גולדברג

נציגי חברת הייעוץ: רם בלינקוב, עודד סטקלוב, נפתלי טוביה, אמנון אייכלברג.

חלק א' - מצגת של חברת הייעוץ - דו"ח ביניים "מגמות במבנה השידור הציבורי"

רם בלינקוב, ראש צוות חברת הייעוץ, עדכן את חברי הוועדה כי חברת הייעוץ ביקרה ב-3 מקומות בעולם בצרפת, בבריטניה ובשווייץ, שם פגשו את בכירי אירגון השידור האירופאי. מר בלינקוב ציין, כי חברי הצוות התרשמו מאוד מהמודל של ה-EBU (European Broadcasting Union) לאחר שיחה עם נציגיהם המסקנה הייתה כי האגרה זה הרע במיעוטו וכי ראוי שתהיה "מועצה ציבורית" כלשהי שתבטיח את חופש הדעה והאובייקטיביות.

לדבריו, ב"פרנס 24" - נעשה איחוד חלקי של כל הלוגיסטיקה ורק העיתונאים נותרו מפוצלים מטעמים של הבדלי תרבות. בצרפת יש 3 תחנות רדיו אשר משדרות ב-3 שפות שונות. אופי העבודה מאוד רזה ויעיל, אומנם לאירוע יוצאים שלושה עיתונאים דוברי שלוש שפות אבל כל עיתונאי הוא גם מצלם וגם שולח את החומר.

לגבי המודל של ה-BBC ציין מר בלינקוב כי יש לקחת אותו בערבון מוגבל, לדעתו אינו מתאים לישראל מבחינת סדרי הגודל.

חוק רשות השידור לאחר תיקון 27:

מר בלינקוב ציין כי לדעתו חוק רשות השידור גם לאחר תיקון 27 עדיין לא מביא לפתרון, לדוגמא בתיקון החוק הוסיפו מחויבות תוכן שלדעתו רשות השידור לא תצליח לעמוד בהן במבנה הנוכחי וגם לא במבנה המוצע ברפורמה. יתרה מזאת, נציגי חברת הייעוץ ציינו, כי גם אם הרפורמה תיושם, כעבור 12 שנים, לכל היותר, רשות השידור תחזור למצבה הנוכחי.

מבנה תאגידי בהשוואה למודלים באירופה:

המבנה התאגידי של רשות ושידור ומבנה הרגולציה אינם עומדים בקנה אחד עם המקובל בגופי השידור בעולם. במיוחד בולט החיסרון של מנגנון רגולטורי המחייב את רשות השידור לעמוד ביעדים מדידים ולבחון את פעילותה באמצעות מדדי ביצוע, יעילות והצלחה.

בישראל המליאה היא בעצם הרגולטור. מר בלינקוב המליץ להכפיף את המשדר הציבורי לרגולטור כך שתהיה פירמידה של רגולטור - < מועצת מנהלים -> מנהלי רשות השידור.

במודל האירופאי קיימת לרוב מועצה ציבורית חיצונית המייצגת את אינטרס הציבור ואילו בישראל אין גורם שקובע מטרות ויעדים.

במודל האירופאי יש הפרדה בין חוק ראשי לרישיון, הסכם הפעלה או מסמך מחויבות לציבור ואילו בישראל הכול בחקיקה ראשית.

מחויבויות תוכן:

כחלק מהמחויבות הרגולטורית מחויבים כיום ערוצי הברוד-קאסט המסחריים למחויבויות תוכן. גם חוק רשות השידור מטיל על רשות השידור חובות.

הערוצים המסחריים: מחויבים בשידור של 180 שעות שנתיות של סוגה עילית השקעה של סך 50 מיליון ₪ (בממוצע 280,000 ₪ לשעה).

שנת 2011 היא האחרונה שמופיעה באתר של הרשות השנייה ולפי הדוחות הייתה העלות הממוצעת לסוגה עילית בערוץ 2 כ-490,000 ₪ ובערוץ 10 כ-430,000 ₪.

אין ברשות השידור נאותות הפקה ולדעתם של נציגי חברת הייעוץ ברשות השידור קונים תכנים בצורה לא כלכלית. כך לדוגמה בשנת 2013 שיעור ההוצאות על רכש הפקות מקור שאינן סוגה עילית היו בשיעור של 5% מסך הכנסות הטלוויזיה ושיעור ההוצאה על רכש הפקות סוגה עילית היו 10% מסך הכנסות הטלוויזיה.

תוכן-טלוויזיה:

נציגי חברת הייעוץ לקחו לשם השוואה נתוני ערוץ 10. ערוץ 10 מעסיק 450 עובדים ומשדר בשנה 4,700 שעות של חדשות, אקטואליה, סוגה עילית והיתר.

לעומת זאת, רשות השידור מעסיקה בתחום הטלוויזיה 730 עובדים ומשדרת בשנה רק 2,493 שעות. כאשר הטלוויזיה החינוכית מספקת לערוץ הראשון כ-2,300 שעות בשנה בשעות הבוקר.

עלות התוכן השנתית עלתה בשנת 2013 כ-310 מיליון ₪ לשנה כולל החדשות. וזאת לעומת 430 מיליון ₪ ברשות השידור.

דגשים בתמהיל בתוכן בערוצים מסחריים:

קיימים מספר כשלי השוק בערוצים מסחריים להם צריך לתת מענה במסגרת השידור הציבורי כגון, מענה לצרכי מיעוטים וגיוון לשוני, תכונות תרבות ודעת, תכונות תחקירים, תכונות ילדים ונוער.

באירופה מידת החשיפה והחדירה של הערוץ הציבורי גבוהה יותר מהערוצים המסחריים. הבעיה המרכזית היא שבישראל לא מאמינים בהגינות ובאובייקטיביות של השידור הציבורי.

מר טוביה ציין כי גורם מה-BBC אמר שהם שמים דגש על המתח בין שמירה על איכות התוכן לבין איך להישאר רלוונטיים לציבור. כך שהשאלה אם לשדר קונצרט או לא, מגיעה עד למנכ"ל כי הם רוצים לשמור על רלוונטיות לציבור.

אחוזי צפייה:

חברת הייעוץ הציגה גרף לפיו החל משנת 2006 אחוזי הצפייה בערוץ הראשון בירידה מתמדת.

כמו כן, מגרף נוסף שהציגה חברת ייעוץ עולה כי ביחס לשאר המדינות בעולם השידור הציבורי בארץ הוא במקום אחד לפני האחרון לפי נתוני ה-EBU (הגרף כולל נתונירדיו וטלוויזיה).

מידת האמון של הציבור הישראלי בחדשות ברשות השידור:

הוצג גרף המתבסס על סקר אמון הציבור בחדשות בטלוויזיה וברדיו שערך המכון הישראלי לדמוקרטיה ממנו עולה, כי מידת אמון הציבור בערוץ הציבורי נמוך ממידת האמון בערוצים המסחריים.

רדיו:

בקול ישראל מועסקים כ-600 עובדים כאשר מחציתם ברשת א', רשת ד' ורק"ע, ביתר התחנות מועסקים כ-30 איש.

עלות ההפעלה השנתית הינה כ-265 מיליון ₪ כאשר מתוכם כ-60 מיליון ₪ משולם לבזק בגין המשדרים.

לעומת זאת, בגלי צהל מועסקים כ-170 עובדים כולל חיילים. עלות ההפעלה השנתית כ-40 מיליון לא כולל משדרים שתחזוקתם נבלעת בתקציב הביטחון.

ברדיו האזורי מועסקים כ-33 איש בתחנה, כולל אנשי הפרסום.

קול ישראל שומרת על מעמד חזק בתחום הרדיו, שיעורי החשיפה שלהם גבוהים מהטלוויזיה. בקול ישראל בעברית ובאנגלית ניתן מענה לכשלי השוק בתחום שידורי הרדיו בישראל. מדובר בשירות ברמה גבוהה שעולה בקנה אחד עם השירותים שמספק השידור הציבורי בעולם. עם זאת, לדעתם של נציגי חברת הייעוץ, ניתן להפחית בצורה משמעותית בהוצאות הרדיו.

מר לנדס שאל האם תחנה כמו FM 88 יכולה להיות רווחית. תשובתם של נציגי חברת הייעוץ הייתה חיובית.

מר רזניק שאל את נציגי חברת הייעוץ האם התשלום לבזק עבור המשדרים משתנה לפי כמות תחנות השידור. נציגי חברת הייעוץ השיבו כי מבדיקה של איש הטכנולוגיה של חברת הייעוץ עלה כי זה תלוי במספר התחנות וכיסוי שלהן, עם זאת אם מורידים תחנה אחת החיסכון הוא שולי. המשדרים של תחנות הרדיו האזוריות שונות בסדר הגודל ובעלויות מהמשדרים של הרדיו הציבורי.

כמו כן, כל המשדרים היום הם מסוג ה-FM, גלים קצרים בוטלו זה מכבר, נשאר רק שניים.

מר אלוני הוסיף כי השאירו גם AM למקרי חירום, גלי AM היחידים שנקלטים במקלטים.

לדעתו של מר לנדס יש לבטל גם את כל רישיונות מקרוגל.

מר אלוני התנגד לרעיון וזאת משום שלדעתו יש גבול עד כמה אפשר להוזיל. לדעתו אסור לבטל רישיונות מיקרוגל משום שלא לכל מקום ניתן להגיע באמצעות לוויין, אם לבטל את הרישיונות ייפגע הכיסוי.

הוצאות השכר:

לדעתם של נציגי חברת הייעוץ הנטל הכלכלי הנובע מתקן כוח אדם ומהוצאות השכר, בנוסף לתרבות האירגונית הקלוקלת, זאת חד משמעית הבעיה העיקרית בתפקודה של רשות השידור.

כוח האדם הכולל ברשות השידור עומד כיום על כ-1,740 מועסקים כשאר מהם כ-1,530 בחוזה קיבוצי, 110 בחוזים אישיים, וכ-100 בשוברי תשלום (פרילנס).

סך הוצאות השכר ברשות השידור בשנת 2013 הסתכמו בכ-446.3 מיליון ₪ המהווים כ-50.7% מסך הוצאות הרשות.

טכנולוגיה:

המצב הטכנולוגי ברשות השידור רע, למעט השקעות שביצעה הרשות בפיתוח אולפן HD הציוד שיש ברשות השידור הן ברדיו והן בטלוויזיה מיושן מאוד.

מבחינה גיאוגרפית- פעילות הרשות (לא כולל אגף הגביה) מתבצעת כיום ב-11 אתרים שונים, דבר המסב לרשות עלות שנתית ישירה של כ-51 מיליון ₪ ויש לו גם השפעה מהותית על חוסר יעילות. ריכוז הפעילות ב-3 אתרים בלבד (ירושלים, גוש דן וחיפה) צפוי להביא לשיפור היעילות התפעולית ולחיסכון ישיר של כ-20 מיליון ₪.

שווי הנכסים: ירושלים – 887 מיליון ₪, גוש דן – 500 מיליון ₪. עם זאת נציג חברת הייעוץ ביקש להדגיש כי הערכות שמאיות שבידיהם מוטעות כלפי מטה.

בהקשר זה ביקש מר רוזניק לציין כי יש פער גדול בין נכסים ששייכים לרשות ונכסים שרשות חושבת שהם שייכים לה. ובכל מקרה שאלת הבעלות פחות רלוונטית כי ברגע שיוחלט לסגור את רשות השידור הנכסים עוברים לידי המדינה.

מר רוזניק הסביר כי לפי הרפורמה המתוכננת הרעיון היה למכור את כל הנכסים בי-ם ולבנות בשערי צדק, בעסקה מימונית, שני מגדלים אחד לרשות השידור ושני למגורים.

מר לנדס סבר כי הרעיון אינו רלוונטי עוד. לדעתו, אם יוחלט על מתווה של הקמת גוף חדש הוא גם לא צריך לשדר מרוממה וזאת משום שמדובר במתקן ישן. התאמתו לצרכים של משדר ציבורי חדש תעלה, לדעתו, כפול מהקמה מתקן חדש. היום, גוף שידור גם לא צריך מתקן שיהיה בבעלותו, להקמת אולפן מספיק לשכור האנגר לשפץ אותו ולצייד אותו בטכנולוגיה. כך למשל, ערוץ 10 וגם ערוץ 2 משדרים היום ממקום שכור.

לדעתו של מר לנדס, משדר הציבורי צריך אולפן אחד גדול וממוגן ועוד אולפן אחד קטן לידו לשידורי אקטואליה או שידורים בערבית כשהקונטרול (חדר בקרה) שולט בשני האולפנים. אולפן אחד נוסף בת"א שימוקם בבניין של הטלוויזיה החינוכית, ניידות שידור ואמצעי הולכה.

כמו כן, צריך עוד 2-3 אולפנים בפריפריה. אולפנים אלה לא צריכים בכלל קונטרול. הם צריכים להיות מופעלים בשיטה של שליטה מרחוק מהקונטרול המרכזי בירושלים ותוך שימוש במצלמות רובוטיות, שמצלמות לבד ללא כוח אדם. אם רוצים להפריז ניתן להוסיף אולפן נוסף בירושלים בגודל של כ-100 מטר.

רדיו: 15 אולפנים קטנים.

ניידות: 3 עד 5 ניידות קלות וקטנות עם צלחת לוויין שמשדרות גם רדיו וגם טלוויזיה ועוד ניידת מולטי קמארה גדולה- סה"כ 4 עד 6 ניידות.

ארכיון- לדעתם של נציגי חברת הייעוץ מצבו של ארכיון רשות השידור (ובמיוחד ארכיון הטלוויזיה) הינו בכי רע, כאשר כ-15% מהחומר המצוי בו דורש טיפולים מיוחדים. על רקע זה, צפוי כי השיקום יארך לפחות 5 שנים ויעלה לפחות 45 מיליון ₪. יש לקחת בחשבון, כי לא ניתן לקבוע במדויק כמה יעלה השיקום של הארכיון.

הארכיון הוא נכס היסטורי יש בו תכנים יקרים צריך לחשוב כיצד לנהל אותו, לדעתו של מר בלינקוב לא כל החומרים צריכים להיות נגישים לציבור בחינם.

הוצאות רשות השידור:

הוצאות רשות השידור בפועל בשנת 2012 הסתכמו ב-892.145 מיליון ₪ כולל אגרת תדרים, הוצאות תוכן ותשלום עבור המשדרים.

סך ההוצאה השנתית ברשות (ללא עלויות פיתוח) 880 מיליון ₪ לשנה כאשר מתוך תקציב 740 מיליון ₪ (כ-85%) הינם הוצאות קבועות קשיחות.

מודל ההכנסות של רשות השידור לשנת 2013 כ- 870 מיליון ₪ כאשר מקורות ההכנסה הם כלהלן:

אגרת טלוויזיה כ- 370 מיליון ₪

אגרת רכב כ-310 מיליון ₪.

אגרה המשולמת מתקציב המדינה כ-95 מיליון ₪.

הכנסה מפרסומות וחסויות כ-88 מיליון ₪.

במבנה הנוכחי, הפער בין המקורות והשימושים אשר הרשות מתקשה לגשר עליו צפוי להביא אותה **כבר בשנת 2015** למצב שבו תתקשה לעמוד בהתחייבותה כלפי העובדים, ספקים ונותני שירותים.

אגרה:

האגרה הינה מקור הכנסה בעייתי בכל השידור הציבורי בעולם. אגרת הטלוויזיה נמצאת תחת איום הן כתוצאה מהשינוי הטכנולוגיים והן מעליה במספר המתחמקים מתשלום. כתוצאה מכך מדינות רבות מצאו לנכון לבטל מודל זה.

לדעתו של מר בלינקוב האגרה היא דבר ארור מבחינה כלכלית, היא מס רגרסיבי ומעודדת העלמה. היתרון היחיד באגרה המשולמת ישירות למשדר הציבורי, להבדיל ממס למשל, הוא שלא נוצרת תלות בין המשדר הציבורי למדינה.

שוק הפרסום: שוק הפרסום במשק כולו במגמת הירידה החל משנת 2013.

ממצאי ניתוח SWOT של מצב הרשות:

הזדמנויות:

- יצירת תשתית בסיסית של תוכן טלוויזיוני לקראת 2014 בגין הפקות המקור שנרכשו;
- צבר משמעותי של זכויות שידור אירועי ספורט;
- בולטות בתחום שידורי הרדיו (במיוחד רשת ב');;
- ציבוריות.

חוזקות:

- חברות ב-EBU המאפשרת מחירים נמוכים ברכישת זכויות שידור לאירועי ספורט בינ"ל;
- ארכיון המהווה נכס לאומי רב ערך (אם כי מצוי במצב בעייתי);
- נכסי נדל"ן בערך כולל של לפחות 1.3 מיליארד ₪ שיכולים לשמש מקור כספי להתחדשות.

איומים:

- איומים טכנולוגיים וחברתיים שעלולים לפגוע בהיקף האגרה;
- שינויים בשוק הפרסום המפחיתים את ההכנסות מפרסומת ברדיו;
- אפשרות להפסקת שידורי החינוכית בשעות הבוקר ואחה"צ שתחייב עלויות תוכן נוספות;
- שינויים בשוק הברוד-קאסט הטלוויזיוני שיגבירו את הלחץ על רשות השידור להוות סמן ימני בתחום הפקות סוגה עילית;
- תדמית ציבורית שלילית - רייטינג נמוך, אמינות נמוכה ואנטגוניזם.

חולשות:

- מתווה יורד של סכום האגרה וקשיים באיתור חייבים ובגביית חובות;
- תוכן טלוויזיוני בהיקף נמוך ואיכות נמוכה שאינו עולה בקנה אחד עם התקציב הגדול;

- מערכת הסכמי עבודה ושכר מעוותת ולא יעילה, העדר זיקה בין התגמול והתפוקות;
- תקן כ"א גבוה ללא יכולת שינוי וניוד;
- גמישות ניהולית נמוכה מאוד;
- פיזור גיאוגרפי רחב המונע איגום משאבים והתייעלות;
- ציוד הפקה ושידור מיושן המחייב התחדשות טכנולוגית מקפת;
- ארכיון במצב גרוע הדורש השקעות גדולות בשיקום;
- מתווה עליה במחויבויות התוכן ללא כיסוי תקציבי;
- קשיחות של תקציב הפעולות;
- העדר הלימה בין ההכנסות למחויבויות ע"פ חוק;
- גרעון בתזרים המזומנים ללא יכולת גיוס אשראי;
- אזהרת "עסק חיי".

לסיכום, לדעתם של נציגי חברת הייעוץ, הרשות במצבה הנוכחי אינה בעלת יכולת הישרדות.

הרפורמה ותוכנית המימון 2007:

מצבה הקשה של רשות השידור גרם לכך שב-20 שנים האחרונות הוקמו לא פחות משש וועדות שונות להצעת פתרונות למצבה כאשר מרבית המלצותיהם לא יושמו.

תקן כוח אדם ושכר לאחר הרפורמה:

תקן הכ"א אחרי הרפורמה- הוא גבוה מידי לא ראוי ולא יביא לרשות בריאה.

עלות השכר הממוצעת ברשות לאחר ה-"רפורמה" תעמוד על 19,700 ₪.

שכר הטכנאים בטלוויזיה לאחר ה-"רפורמה" - ממוצע של 24,700 ₪ ברוטו לחודש.

שכר עוזרי ההפקה בטלוויזיה לאחר ה-"רפורמה" ממוצע של 18,500 ₪ ברוטו לחודש.

תקן כוח האדם בטלוויזיה נקבע ל- 501 עובדים וזאת ביחס לכ-410 עובדים (ללא הנהלה) בערוץ 10.

תקן כוח האדם בקול ישראל (ללא רשת ד', רדיו רק"ע ורשת א'/מורשת) עומד על כ-235 עובדים וזאת בהשוואה לכ-165 עובדים (ללא הנהלה) בגלי צה"ל וגלגל"צ (דהיינו כ-42% יותר)

קיומן בפועל של אוכלוסיות מוגנות מפרישה וקציבת מספר הפורשים, מונעים יכולת להתאים את מבנה רשות השידור לשינויים הנדרשים כתוצאה מרכש הפקות מקור כמו גם לשינויים הנדרשים כתוצאה משיפורים טכנולוגיים ותוספת מחשוב.

הסכמי השכר: עלות השכר הכוללת צפויה לעלות באופן משמעותי במהלך השנים, כאשר, בהנחה שהרשות לא תחרוג מתקן המשרות שנקבע, תוך כ-12 שנים כל החיסכון בשכר שהושג במסגרת ה-"רפורמה" יימחק.

לסיכום, לדעתם של נציגי חברת הייעוץ, הרפורמה והסכם המימון מנציחים את קיומה של רשות השידור כגוף לא יעיל, לשם קיומו נדרשת עלות שנתית ממוצעת של 820 מיליון ₪. עלויות רשות

השידור גבוהות משמעותית מעלויות של גופי השידור המסחריים, גם לאחר הרפורמה רשות השידור תמשיך לפעול ללא הגדרת יעדי ביצוע, יעילות והצלחה, הרפורמה לא נותנת פתרון לרלוונטיות הציבורית ולחוסר גמישות ניהולית.

חלק ב- דיון הוועדה:

לעניין אפשרות ליצור מערכת חדשות אחת לדבריו של נציג חברת הייעוץ ל-BBC יש חדר חדשות אחד שאליו מתנקזים הידיעות מכל הדסקים כאשר ישנם שני עורכים ראשיים אחד שמתמקד בחדשות הארציות ושני בחדשות מהעולם ועוד 12 עורכים. בחדשות הארציות יש גם אחראים על משאבים, תפקידם להחליט אילו משאבים וכמה להוציא למקרה חדשותי ספציפי. כך לדוגמה אם מדובר באירוע קטן יוחלט להוציא כתב אחד שנותן מענה גם לרדיו וגם לטלוויזיה ואם האירוע גדול הוא יוחלט להוציא שני צוותים – טלוויזיה ורדיו. יצוין כי אם יש לשדר הידיעה בכמה שפות יצאו כמה צוותים דוברי שפות שונות. תחקירים מופקים על ידי מחלקה נפרדת מדסק החדשות השוטפות.

מר לנדס שאל מה רמת החפיפה בנושא של כתבים. לדבריו של נציג חברת הייעוץ תלוי בסוג ובגודל האירוע. אם אפשר שולחים רק כתב אחד לרדיו ולטלוויזיה. לעומת זאת אם זה אירוע גדול – אין חפיפה הכתב משדר לטלוויזיה וכתב נוסף לרדיו. היתרון של ה-BBC הוא שיש להם שלוחות בכל העולם מהם מקבלים הרבה חומר מבלי לשלם לסוכנויות.

עו"ד גלוק ביקשה מנציגי חברת הייעוץ להרחיב לגבי מודל הסכם עם המדינה ומודל בו יש קרן שאליה מועברים הכספים והקרן היא זו שמעבירה למשדר הציבורי, כאשר בכוחו של הרגולטור להחליט מתי הכסף ישוחרר. כיצד מודלים אלו עובדים.

נציג חברת הייעוץ השיב כי המודל המרכזי הוא מודל של רישיון ההפעלה. רישיון הפעלה הוא מסמך עב כרס שקובע מה על גוף השידור לשדר וכיצד עליו לשדר. לעניין המודל השני הדוגמה הטובה היא פלמינג (בלגיה) הרגולטור זה משרד ממשלתי, יש הסכם כספי בין הממשלה לבין המשדר הציבורי. ההסכם קובע באילו מקרים משדר הציבורי יקבל את הכסף. בהסכם זה קבועים גם מדדים בהם על המשדר הציבורי לעמוד – במדדי יעילות, מדדי ביצוע ומדדי הצלחה. מדדי ביצוע לדוגמה - שידור מספר שעות בשפה מסוימת. באשר למדדי היעילות זה משתנה ממדינה למדינה זה אמור לשקף את אמון הציבור. השאלה מהם מדדי ההצלחה. זאת היא השאלה הגדולה.

עו"ד גלוק שאלה כיצד ניתן לשמור על האיזון בן העצמאות לבין הפיקוח במודל זה. לדבריו של נציג חברת הייעוץ במודל הבלגי אם משדר הציבורי לא שומר על המדדים ולא מגיע ליעדים הוא לא מקבל תקציב. חלק מקריטריונים הם מדידים וקל לפקח עליהם, כמו למשל עמידה במספר שעות בהם יש לעמוד לפי ההסכם. חלק האחר מדיד פחות, כמו אמון הציבור ושיעור רצון של הציבור. לדעתם של נציגי חברת הייעוץ גם אם חברי הוועדה יחליטו כי מודל זה לא יתאים לישראל במלואו הרי שעדיין ניתן לתת לרגולטור חיצוני לפקח על עמידת המשדר הציבורי במדדים המדידים.

לדעתו של מר לנדס תקציב של המשדר הציבורי צריך להיות תקציב סגור ולא משתנה על פי החלטת משרד ממשלתי. עם זאת עדיין יש לקבוע פרמטרים מדידים לבדיקת שביעות הרצון. לדעתו עמידה ביעדים ובמדדים צריכה להוביל לבונוסים למנהלים ולעובדים.

נציגי חברת הייעוץ ציינו כי במקרה כזה יש להחליט מי יהיה הגוף שיבדוק האם הגוף עמד ביעדים היות ולדעתם הגוף אינו יכול לפקח על עצמו. דבר נוסף יש להחליט כיצד אוכפים זאת אם בכלל.

לעניין מבנה תאגידי רצוי, נציג חברת הייעוץ ציין כי הינו מתנגד למבנה של תאגיד סטטוטורי. לדעתו המשדר הציבורי לא צריך להיות ארגון ממשלתי וזאת כיוון שלגוף זה חייבת להיות יכולת לקחת אשραι. לכן, לדעתו, המבנה המתאים הוא חלי"צ, יש פער ממוצע של 6 חודשים בין מועד הוצאת הכסף לבין מועד השידור.

מר לנדס הציע שעו"ד גלוק וגב' נויפלד יפגשו עם נציגי חברת הייעוץ בנפרד על מנת לדבר על המבנה התאגידי האופטימלי אותו הם יציגו לחברי הוועדה בתום עבודתם. לעניין המדדים לדעתו

של מר לנדס הרגולטור צריך למדוד מדדים מדידים ואת המדדים שקשה למדוד באופן אובייקטיבי הדירקטוריון צריך לבדוק בעצמו.

בנוסף, לעניין החקיקה מר לנדס ציין כי הוועדה תמליץ גם מה צריכה לכלול החקיקה הראשית. כך הוראות וכללים שהוועדה תחשוב שכדאי להקשות על השינוי שלהם יכנסו לחוק המוצע, שאר ההוראות יכולות להיות ברישיון ההפעלה.

מועד ההתכנסות: יום חמישי בעוד שבוע, בין השעות 14:00-18:00.

וועדת משנה תתכנס בין השעות 12:00-14:00

רשמה: רחלי לוי ויולי
לסנובסקי

חתום: רם לנדס, יו"ר הוועדה

